Cartes

Ha dit vostè
espoli fiscal?
Pere Brunsó Ayats. Banyoles.
El Sr. Frederic Suñer, en el seu article "És l'economia" (DdG, 29/11/2012) afirma: "Sense solució de l'espoli fiscal que ens obliga a acudir al Fons de Liquiditat Autonòmic a fi que ens donin el que ja és nostre". Ernest Lluch ja va deixar clar que el desequilibri (no l'espoli) fiscal era l'altra cara de la moneda de l'excedent comercial. La protecció del mercat espanyol per mitjà de l'aranzel (Cambó) va permetre, al llarg de cent anys, fer viure la indústria catalana d'un mercat cap?tiu. (Una mena d'espoli comer?cial de Catalunya respecte d'Espanya). En l'última dècada, el continu superàvit comercial amb Espanya ha amitjanat un 12,7 % del PIB català. En el mateix període, Catalunya ha assolit un dèficit constant amb l'estranger fins a arribar a 15.000 milions d'euros el 2011. En aquest mateix any les vendes de Catalunya a la resta d'Espanya van deixar un saldo favorable respecte a les compres de 22.700 milions d'euros. Una quantitat significativa de llocs de treball a Catalunya depèn del manteniment d'aquest mer?cat "captiu" espanyol. Del contrari, es podrien perdre més de 400.000 llocs de treball i la taxa d'atur arribaria al 34 %, des del 22,5 % actual. A més, la deslocalització d'empreses estrangeres amb interessos en el mercat espanyol afectaria 300.000 llocs de treball més. Es podria arribar a Catalunya al llindar proper al 40% d'atur.
La modernització de Catalunya hauria de passar del domini de les passions al camp dels interessos reals, sempre més racionals i previsibles. Els interessos compartits són tants que convindria modular les passions i els sentiments que no porten enlloc.

La "nova parròquia" de Sant Pau. Què hi diu la comunitat?
Conxi Fuentes Pumarola. girona.
"Nena, ens han tret de la parròquia, ja no és el mateix, ens sentim estranys a la que era la nostra parròquia". Això m'ho deia la mare amb llàgrimes als ulls. Tota la vida ha anat a missa i des dels últims 35 anys a la parròquia de Sant Pau i ha participat en les diferents activitats que s'hi organitzaven. Era un lloc on socialitzava i compartia la fe. Era la seva parròquia i la de tots els veïns que compartien el mateix. Ara ja no va a missa a Sant Pau. Els pares tenen 86 i 79 anys, i "per anar a Sant Josep o a Sant Narcís és lluny per nosaltres anar-hi a peu, hi hem anat algun dia però les cames... i Sant Pau és aquí mateix".
Altres veïns i veïnes també comparteixen: "Només fa que demanar diners i ha tret tota la nostra decoració que ens agradava tant". Formaven part de la decoració Joan Alsina, Óscar Romero..., de fet no deixen de ser símbols del fòrum Joan Alsina i la teologia de l'alliberament. "Ha reformat tota la rectoria, s'ha posat aire condicionat". "Han canviat la megafonia sense consultar i avaluar el seu cost i la seva necessitat". "Ja no recullen aliments en aquell carretó que s'omplia durant la setmana i es repartia a les persones i famílies necessitades del barri, Càritas o al banc d'aliments". "No sé si es farà el concert de Santa Cecília (fa poc ha estat Santa Cecília)". En aquest concert participaven des de nens a gent gran amb les seves habilitats musicals, concert solidari per a projec?tes del tercer i quart món. "He anat a missa diverses vegades després del canvi i no conec quasi ningú dels que hi eren". "Aixeca el llibre tan enlaire que un dia li caurà a sobre". "Hem tornat a la missa de 50 anys enrere". "Jo ara miro la missa per la tele". "Fins ara era del Consell Parroquial, se n'ha fet un però no m'han convocat a cap altre"...
Mn. Ignasi, jubilat, nou mossèn i jove, Mn. Jordi Reixach, però és la mateixa parròquia? La parròquia no és del poble? Mn. Ignasi en la seva última eucaristia va dir: "La parròquia serà el que vulgueu vosaltres, la parròquia sou vosaltres". Crec que Mn. Reixach no ha pregun?tat a ningú, ell fa i desfà. No hauria el mossèn d'una parròquia primer conèixer a la comunitat i després decidir? Evidentment tindrà maneres de fer diferents però la parròquia ja és! I si no, per què el poble no hi va? Per què no se sent a gust? Hi ha persones que m'han manifestat tenir por de fer pública aquesta situació per possibles conseqüències. Si us plau, com és possible!

Això és Església?

Sr. Bisbe, Mn. Jordi Reixach, escoltin les paraules de la comunitat, del poble i després, feu i responeu.

El jazz

joan monturiol danés. OLOT.

El jazz torna a reviure en la nostra província de Girona! És d'agrair als organitzadors. El jazz "ens parla de manera realista de penes i dolors". Una de les característiques essencials d'aquesta música és la improvisació. Ara bé, això, com tot art, en la improvisació és necessària l'espontaneïtat activa i creadora. En el jazz és impossible amagar la "qualitat" perquè la improvisació és jutja sobre el terreny dels seus propis competidors. Per això es detecten amb facilitat trucs, faltes de sinceritat o excessiva pretensió.

Un bon jazzman toca segons li dicta el cor, ha de ser honrat i dir el que sent, però sobretot, ha de tenir "alguna cosa a dir". Si no, no farà res més que perdre el temps.

La música no és altra cosa que la pròpia experiència, ho afirmaren grans músics de jazz con Buck Clayton, Lionel Hampton, i Thelonius Monk, un dels pocs "bopers" que no volia trencar els lligams que l'unien al jazz: ell intentà convèncer el seu amic Gillespie de l'error de tocar els "bateries" de Be-Bop: si el teu cor batega regular, i no a cops sobreposats, per què vols que el cor de la teva música tingui aquest ritme tan insensat? Si el teu cor bategués d'aquesta manera, et moriries aviat, Gillespie li va contestar: tens raó, però et diré que són els instins de cada un a expressar la seva música que toca.

Quan t'ofereixen certs concerts de jazz, hi ha molts altres estils que no tenen res a veure amb el verdader jazz. Això és el que m'he trobat aquesta temporada, moltes barreges de músiques en aquests concerts i molt poc verdader jazz.

Respecte en majúscules

Mª Carme Haro Roca. BANYOLES.

Des de temps immemorials a l'ésser humà li agrada un reconeixement sincer sobre la seva persona, o sigui, consideració i respecte; respecte que a vegades pot ser tan efímer com la durada del càrrec que ocupa. El verdader respecte s'ha de treballar cada dia, aplicant coherència entre el que pensem i el que fem. És un camí que no requereix esforços gegantins, només l'honestedat. S'ha de tornar als verdaders valors que ens conduiran a les formes estables. Ja fa massa temps que ens envaeix la nostàlgia de viure circumstàncies normals, a causa de persones que, per les seves actuacions, han tingut el respecte efímer, però no han sabut guanyar-se el respecte en majúscules.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/opinio/2012/12/03/cartes/593960.html?utm_source=rss